

Het voelt een eeuwigheid sinds je haar voor het laatst sprak, écht sprak,
En simpelweg in stilte luisterde,
Naar al oma's verhalen die als kind al zo veel impact maakten.
Over de oorlog, en verlies. Over dat ondenkbare leed dat ze heeft moeten doorstaan,
En hoe dat niet het einde van haar verhaal werd.
Ze spreekt over haar dagen bij Casa Rosso en de Roxy, stickers op de muur en herinneringen
in een lijstje,
Over onderduikers in de kelder maar ook SS'ers in het geheim,
Die even, heel stiekem,
Slechts man of vrouw wilden zijn,
Over vondelingen in 't mandje.
Je ruikt de koffie en tapijten,
Oud bier en dilemma's.
Met het wuiven van haar hand wijst ze naar de muur,
Waar postzegels en kaarten, foto's en memorabilia wijzen
Op al die plekken waar ze geweest is, en al die plaatsen die haar kwamen opzoeken.
"Waarom kom jij eigenlijk niet vaker langs?", vraagt ze, terwijl
Verrookte foto's aan de wand van geliefden, collega's, haar vrienden en minnaressen,
Me laten weten waarom dat zo belangrijk voor haar is.
Gebogen over haar bakkie pleur verwelkomt ze toeristen,
Die verdwaald opeens in haar woonkamer staan,
"One black coffee, please."
Dus staat ze moeizaam op uit haar stoel om hun rolkoffers een plekje te geven,
En liefdevol een bakkie pleur in te schenken in een verongelijkt kopje.
Haar beste servies hangt aan de wand – zo blijft dat immers lekker schoon.

En als ze daar dan tegenover je zit,
Met een eeuw aan ervaring en feilloos gelakte nagels,
Amsterdams lef en een bakkie koffie,
Vergeet je heel even hoe anders dat soms voor haar was.
En hoe vreemd het soms nog voor haar moet voelen.
Zo simpel zit het immers niet.
Omdat je nog steeds lief kunt hebben terwijl de bommen vallen,
Of nog jaren na de oorlog plots op een verjaardag in huilen uitbarst.
Omdat verlies niet zomaar voorbij is wanneer de rest van de wereld verder gaat met hun
leven.
Omdat muziek en kunst kunnen bloeien in de meest erbarmelijke bodem,
en rauw z'n kop op kan steken wanneer je dat het minst verwacht.

We kibbelen nog wat over de monarchie,
Ze deelt herinneringen aan Ramses en Leen,
Terwijl de avond valt. In de woonkamer van de stad, de salon van Oma Bet,
Net een marktkraam op Waterloo, of die woonkamer die ik zo mis,
Daar hangt tussen alle stropdassen en snuisterijen de ziel van Mokum,
Zo veel vreugde, zo veel leed,

In dat mozaïek aan verhalen
Veel onthouden, nog meer vergeten.
Daar, in haar rokerige woonkamer,
Vertelt oma meer dan ze van plan was.

Freek Wallagh